Ч. 151 Субота 10 (22) липня 1899. Рік IX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Голоси праси о угодових розпорядженях. — Антисеміти против угоди. — Російский голос в справі замаху на Миляна. — Адмірал Дюи в Триесті).

Часописи віденьскі дуже коротко пишуть о нових угодових розпорядженях на основі §. 14. Орґани правиці звалюють відвічальність за те на опозицию, натомість праса опозицийна приписує цілу вину більшости. Wiener Allgemeine Ztg. пишучи о обструкциї, каже що она по двох літах істнованя доборола ся до того: 1) розпорядженя язикові, котрих знесене було головною метою обструкциї, істнують і дальше; 2) правительство, поборюване як найзавзятійшою обструкциєю, як раз скріпило свое становище; 3) вкінци угода оголошена на основі §. 14, до чого обструкция мала рішучо не допустити — оголошена іменно на основі §. 14 в урядовій Wiener Ztg.

Антисеміти, чи як они тепер себе звуть християньско-социяльна партия виступають дуже остро против оголошених угодових постанов. Вчера відбули ся у Відни збори християньско-социяльних послів, на котрих ухвалено резолюцию такого змісту: Християньско социяльні посли бачать в поступованю правительства нарушене конституциї, против чого протестують головно і торжественно. Християньско-социяльні посли будуть в парляменті боронити як найзавзятійше чести Австриї супротив нечуваної безличности з якою верховоди Угорщини виступають. Досить вже нещастя упало на Австрию в наслідок виданя суперечних з конституциєю розпоряджень язикових, лише длятого щоби для угоди приєднати чес них послів. Той сумний примір в політиці не повинно ся більше наслідувати.

Російска праса, що все виступає ворожо против Миляна, заняла і тепер по замаху на его житє неприхильне для него становище. Всі російскі часописи старають ся представити радикалів як жертву лютости бувшого сербского короля, а про замах говорять, що то сам Милян его уложив, аби лиш мати нагоду до знищеня радикалів. Найліпше дасть ся видіти становище російскої праси в тій справі з дописи з Білграду, яку помістив сими днями „Одеский Лісток“. В тій дописи каже ся: „Панує т. т тероризм. Місто находить ся в стані облоги. Населене перепяте страхом. Місто мов би вимерло, улиці пусті і безлюдні. Множество арештовань. Богато виїхало з Білгороду, другі майже не виходять з домів і замикають ся в своїх мешканях. Паніка така велика, що розвязують ся навіть родинні зносини. Внаслідок безнастанного страху перед доносами зникає довіре навіть межи крівняками. До тепер арештовано 3 бувших міністрів, 8 високих урядників, 10 послів, 8 професорів, 7 дневникарів, 2 полковників, 2 капітанів, 4 адвокатів і 4 студентів. Що до квестиї, яке властиво небезпеченьство грозило Міляновн, то ствердженї слідуючі факти: Кнезевич не був нїколи на прислузї Єлясича, а довший час занимав місце служачого при королївскій купальни на Саві, де Милян їздив купати ся. Жінка завідателя купальні, капітана Йовановича виділа ся з Кнезевичем в дни замаху і розмавляла з ним. Єго револьвер як запевняють був набитий сліпими набоями. Фактом є, що лїкарі не могли найти кулї, що ад'ютанта Миляна Лукичови поцїлила в плечі і треба буде хиба Рентґенівских промінів, аби єї відшукати. На стїні, побіч якої переїздив Милян в хвилї нападу, не можна було віднайти жадних якихсь слїдів кулї. Наочні свідки оповідають, що по замаху Мілян не гонив за Кнезевичом, лише кликнув патетично: „Огсе, що зробив Пасич і его прихильники!“ Кнезевич стріляючи до себе обсмалив собі тілько лице“.

До Триесту загостив оногди на американьскім воєнним корабли „Олімпія“ адмірал Дюи, побідник Ішпанців з під Кавіте коло Манїлї на филипиньских островах. Гостя повитала в Триесті многотисячна товпа народу. Корабель „Олімпія“ робить своєю величиною сильне враженє. Між першим а другим покладом видніє ряд великаньских пушок. Залога того морского великана числить 475 людий. Адмірал забавить в Триесті 8 днів, а приїхав там тому, щоби дати своїм людям трохи відпочинку.

Перелетна птиця.

(Оповіданє з норвежского — Крістияна Ельстера).

I.

Був лїтний вечер, коли я остров перший раз побачив. Видав ся менї незвичайно сумовитий; нїчого, лише одно одиноке болоне з чорними торфовищами і накладеним на купи торфом. Лише кілька крутих жовтозелених смугів переривали ту одностайність — стежки і дороги зарослі мохом або травою, що перехрещували ся у всїх напрямах.

Впрочім та сторона острова була незамешкала. Коли пароход підплив близше, можна було бачити засїяні поля. На одній вистаючій косї замітив я червону морску лїхтарню, трохи дальше від неї побачив на березї білий домок, місток до висїданя і комору, а за кількома оброслими корчами горбками виставючі дахи инших домів і вершок церковної вежі. На сїм боцї був остров так само урожайний і милий, як на тім, сумний і одностайний, де не було нїчого, лише торф і болоне.

Пароход задержав ся просто білого домку. Довкола, коло містка лежали риби на земли, висїли на плотї і сушили ся, а перед домом варив ся тран. Торфовий дим, тран і морска трава, викинена водою на берег, наповняли воздух поганим сопухом.

Човно перевезло мене на берег. З острова розпростирав ся чудовий вид. Як сталь блищало море далеко, далеко, спокійне, непорушне, без найменшої филї. Від сторони сушї із за морского проливу виглядали високі снїжні гори, а між ними врізували ся глубокі фіорди [1]) далеко в землю аж до укритих осель. Я пустив ся устеленою мушлями стежкою, що вела від містка до дому. Було велике питанє, чи сторож лїхтарнї схоче таку перелетну птицю як я, приймити до себе на кілька тижднїв? Менї представили єго як хорошого, честного чоловіка, в котрого домі може кождий, хто собі твердо постановив пережити лїтні місяцї як найвигіднїйше, найти вигідне і добре уміщене.

На горбку, недалеко від дороги, побачив я дївчину з найчервонїйшим волосем, яке я коли небудь бачив. Підходячи близше, спитав я єї вже здалека:

— Ах, ви менї певне скажете....

Дальше не сказав я нїчого, бо замітив, що маю перед собою не служницю, як я спершу гадав. І не по єї одїню спізнав я мою похибку. Она мала на собі простеньку, коротку перкалеву спідницю, зпід котрої виглядала пара великих ніг в сїрих вовняних панчохах і шнурованих черевиках. Єї незакрита шия була від сонця опалена а руки мала червоні. Волосе було в звичайний спосіб гладко назад зачесане і сплетене у дві грубі коси.

Лиш єї погляд вдарив мене. Дивила ся на мене спокійно, трохи уважно і дуже зимно. Видко було, що маю перед собою щось цивілїзованого.

Чемно здоймив я капелюх, аби дещо розпитати. Я сказав, що менї поручили дозорця лїхтарні.

— Мого вітця — перебила она.

— Ну, то я вже дома. Що скажете на то? Зволите мене завести до Вашого вітця?

Не відповідаючи, пустила ся в напрямі дому. Я приглядав ся їй з боку і зараз набрав пересьвідченя, що можу їй звірити ся і она мене зрозуміє. Тому приспішив я ходу, аби змалювати перед нею мою власну особу.

— Пані, припускаю, що найду ласку в очах Вашого тата і лишу ся тут. Тому скажу Вам коротко мою житєпись; імя: Горст, Павло Горст. Приїзджаю з столицї і єсьм редактором одної ґазети, що хотїла би подобати ся. Я виїхав, як то кажуть, на „жир“, або, щоби лїпше висловити ся, або, розумієте, „набрати вугля“, дізнати нових вражінь, пізнати природу. В зимі зачинаю кождого тиждня то одну то другу дурницю. То було би моє занятє. — Моє походженє: я нашів Нїмець, нашів Француз і — хто єго знає — може й трохи Ішпанець — коротко сказавши, страшенна мішанина, як всї образовані Норвежцї. Маю велику охоту богато ходити і богато говорити, але менше люблю слухати, як инші говорять і одушевляю ся всїм солодким. Ось і маєте мене. То, розумієте, лиш для Вас самих; але тепер мусите менї зробити маленьку прислугу. Мене страшенно мучать ті вічні питаня, хто я і таке инше. Отже Ви від разу зробіть так, аби всї пізнали, що я не такий, як другі люди. Не моглиб Ви тутешним людям пояснити, що у мене не всї дома? — Я показав при тім

---

[1]) Залив.

Новинки.

Львів дня 21-го липня 1899.

— **Перенесеня.** П. Намістник перенїс секретаря повітового Ад. Ґрубера з Нисьќа до Скалата, а канцелїста Намістництва Мих. Черневича зі Львова до Нисьќа.

— **Директора учительскої семинариї в Сокали** п. Івана Матїєва призволив п. мінїстер віроісповідань і просьвіти покликати часово до служби при ц. к. краєвій Радї шкільній, а управу тої-же семинариї передав провізорично п. Василеви Тисовскому, головному учителеви мужескої семинариї у Львові.

— **Видїл рускої товариства педаґоґічного** оповіщує: З днем 1 вересня 1899 засновує Видїл руского Товариства педаґоґічного виховавчий інститут для дївчат у Львові. Позаяк від числа зголошень залежить розмір, в якім се заведене вийде в житє, проте речинець до внесеня подань о приняте визначує ся до 10 н. ст. серпня с. р. — До інститута принимати ся будуть дїти членів руского Товариства педаґоґічного. До подань долучити треба: 1) метрику хрещеня; 2) сьвідоцтво шкільне з послїдного курсу; 3) декларацию що-до місячної оплати, котра виносить 20 зр. (місячно); 4) 1 зр. на видатки кореспонденцийні; 5) хто не є членом тов., — а 1 зр. на вписове і вкладку; 6) 3 зр. річно на прибори наукові і зужитє меблїв. Інститут посилає дївчата поки-що до школи публичної, а дає своїм вихованцям: 1) мешканє, харч, опал, сьвітло, пранє і послугу; 2) доставляє їм, о скілько на се дозволять фонди, книжок і приборів шкільних; 3) управляє їх вихованєм, старає ся о добре домашнє і товариске веденє; 4) улекшує науку шкільну і наглядає єї під доглядом домашних учительок; 5) доставляє їм нагоду придбати иних відомостий теоретичних і практичних (Учениці мають привезти з собою слїдуючу ґардеробу: сорочок 6, кафтаників білих 6, панчіх 6 пар, майток 6, простирал 6, пошевок 3, ручників 4, хусток до носа 12, фартушків 6, спідничок білих 4, гальок 2, черевиків 2 пари, одіж верхну зимову і лїтну, сїнник 180 цм. довгий а 80 цм. широкий, ковдру, коцик і подушку. За науку нових язиків не платить ся нїчого, за науку на фортепянї по 5 зр. місячно, а за науку танців по 6 зр. річно). Подання о приняте належить вносити на руки директорки економічної інституту Вп. панї Ґерміни Шухевичевої, ул. Собіщини ч. 7.

— **Страшна експльозия у Львові.** До ацетиленового заведеня п. Віктора Берґера у Львові при ул. Академічній ч. 8 (дім дра Сельского) прийшов вчера вечером о годинї чверть на 9 п. Кароль Домічек, властитель електротехнїчного заведеня, і оглядав прилад до вироблюваня ацетиленового ґазу, що служить до осьвітлюваня, хотячи его купити. Прилад той показував єму і поясняв молодий 19-лїтний механїк Саламон Ґросман, син крамаря при улици Шпитальній. Отже роблено пробу, але вироблений ґаз не хотів нїяк запалити ся. Через 10 мінут підпалювано ґаз сїрничками, а все надармо. Зачала ся тогди розмова о причинї, длячого ґаз не хоче займити ся. Нараз настав страшенний вибух; ґаз розсадив резервоар приладу і кинув обручем від него, що важив 10 кільо аж під стелю. Обруч відбив ся від стелї, а спадаючи вдарив Ґросмана так сильно в голову, що розірвав лїве ухо і вибив в голові діру на півтора центиметра широку, через котру зачав мозок випливати. Пана Домічека і другого субєкта кинуло на противну сторону та поклало на землю. В цїлім домі настав великий переполох; прибіг зараз і др. Сельский, завізвано помочи стациї ратункової, але все надармо. Ґросман зітхнув кілька разів глубоко і помер. На місце катастрофи явила ся комісия слїдча.

— **Утїк без вісти.** Шинкар Вебер, про котрого втечу ми вчера коротенько згадали, заложив був перед кількома місяцями в домі цукорника п. Ґроса при ул. Академичній у Львові реставрацию, котру урядив з великим конфортом, так, щоби львівским гостям могло здавати ся, що они знаходять ся в якій найпершій реставрациї париській або бодай віденьскій. В реставрациї грали войскові музики в полудне підчас обіду і вечером. Через якийсь час інтерес „ішов". Всілякі спортсмени та богачі і банковичі заходили радо до реставрациї, щоби тим лекше і скорше пустити гроші. Не бракло і біднїйших львівских гостий і людий з провінциї, котрі люблять удавати великих панів, та хотїли бодай раз бути в новій реставрациї, щоби відтак похвалити ся перед знакомими і приятелями, що они були „у Вебера". Мимо дуже великих цїн за страви і напитки, інтерес, як сказано ішов і реставрация мала денно до 700 зр. приходу. Але як то нове ґастрономічне чудо борзо заблисло на львівскім небосклонї, так ще борше зачало темнїти. Гостї зачали переносити ся до дешевших реставраций, а Вебер взяв ся до карт. Остаточно дійшло до того, що Вебер мусів кожду бочку пива окремо купувати у инших шинкарів. Коли гостї жадали горівки, він посилав купувати єї до склепу і т. д. Наконець в ночи на 19 с. м. Сидір Вебер утїк не знати куди, лишаючи реставрацию на провидїнє Боже. Завізвана полїция замкнула і опечатала всї движимости, а незадовго показало ся ще, що Вебер забрав касиєрцї Клярі Фляйшер кавцию в сумі 500 зр. а єї чоловікови 70 зр. За Вебером розписано гончі листи.

— **Великі бурі** з громами лютили ся сими днями в західній Галичинї, особливо в Краківскім. В середу о 1-ій годинї з полудня страшна буря навістила місто Краків. Ударило кільканайцять громів в церковні вежі, телефони і телєґрафи та в дерева, а злива наробила великої шкоди. — В Тшебинї за Краковом убив грім дня 18 с. м. двох робітників, а шістьох попарив. Всї они сховали ся були перед бурею до шопи, що стоїть над рікою коло будуючого ся моста. Така велика буря навістила вже третий раз сего року Тшебиню, а від громів погибло тогди і окалїчіло там 30 людий.

— **Огнї.** Від Сокаля пишуть: Дня 11 липня на сьв. Петра і Павла вибух огонь в селї Горбкові коло Сокаля і знищив чотири селяньскі загороди і одну жидівску. Було то в полудне і завдяки тому, що люди були дома, пожар при енерґічній помочи селян і сторожі огневої угашено. Шкоди по більшій части обезпечені; причина пожару незвістна. — Дня 16 липня о 12 годинї в ночи вибух огонь в Сокали на передмістю Забуже на улици Середній, на котрій недавно знищив огонь 4 хати. Позаяк на дворі було спокійно, то згоріла лиш одна міщаньска хата. Огонь підложив чоловік, що в той спосіб помстив ся на жінцї, з котрою не жив.

— **Страшне нещастє** лучило ся онагди на зелїзници державній коло Семерінґ. Поспішним поїздом до Ґрацу їхала жена зелїзничого лїкаря в Сераєві, панї Кончет разом з однорічною доночкою і 35-лїтною нянькою. Дитина дуже плакала, а нянька ходила з нею то сюди, то туди по ваґонї, а наконець змучена оперла ся на вікнї. Нараз дверцї, очевидно незамкнені, отворили ся і нянька разом з дитиною випали з ваґона. Зараз здержано поїзд і завізвано з недалекого Семерінґа лїкарів, котрі сконстатували, що дитина розбила собі зовсїм голову і померла на місци, а служниця покалїчила ся сильно на цїлім тїлї і дістала страшного потрясеня мозку.

— **Одичінє обичаїв.** У Франциї, як в Римі за цезарів, в часї его упадку, запикають раз-у-раз більше ніжні людскі чувства. Тої суботи в Рубо, в аренї переповненій публикою по береги, відбула ся боротьба між молодим чорним іспаньским биком та львом, спровадженим лише що з Африки. Уставлено на аренї дуже великих розмірів клїтку, та впущено до неї наперед льва. Він став позїхати, ходити коло крат, байдужно дивити ся на товпу. Коли впущено до тої клїтки бика, лев відвернув ся до него задом, хоч бик зараз кинув ся на него. Публика вписькала льва, що прибрав поставу кота та притиснув ся до клїтки. Аж по кількох нападах бика підніс ся лев до оборони та зьвірі кинули ся на себе. Бик ударив льва рогами в отворену пащеку та лев імив его цїлою силою

на моє чоло. — Очевидно не дуже, лише так трохи щось там перевернуло ся. Що?

Она засьміяла ся, вправдї трохи заклопотана, але все таки в такий спосіб, що я чув, що можу на неї спустити ся, коли би инші хотїли мене уважати за надто підозріного.

Ми опинили ся перед домом. Она попросила мене увійти, але я заявив їй, що не можу стерпіти нї представлень нї всяких инших заходів, нехай она буде так добра сама полагодити мою справу, а я сяду тимчасом на сходах.

Входячи в двері поглянула на мене з боку.

Що з тебе за людина? — питав той погляд. Я бачив, що я для неї щось цїлком нового, але разом з тим, що она була спокійна і о мій розум і о заміри.

Зараз потім вийшов дозорець лїхтарні. То був крепкий мужчина з глубоким, звучним басовим голосом, що гудів як підземний грім. Здоймив капелюх і скосом недовірчиво поглянув на мене.

— Гм — то ви, той —

— Так, то я, чи приймете мене — спитав я.

— Добре, коли хочете — відповів підземний грім.

Я як найохотнїйше згодив ся і коли вже головна річ була полагоджена і цїла родина знала вже імовірно о моїй присутности, не міг я довше опирати ся, аби не зайти до хати.

Комната була низька і дуже скупо обставлена. Під вікном стояла софа, що виглядала дуже маленька, коло стола крісло на бігунах з подушкою. Крім крісел покритих грубим сукном, маленька поличка на книжки в кутї, клїтка з канарками і множество образків на стїнах релїґійного змісту, що виглядали, немов би їх повитинано з ілюстрованих часописий.

Дозорець лїхтарні запалив люльку і вложив єї в кутик уст, де здаєть ся було єї звичайне місце. Відтак сїв на крісло з бігунами, що заскрипіло при тім якби в смертельній тревозї і запустив ся зі мною в розмову о ріжних полїтичних справах, що як раз були на порядку дневнім та питав, що о тих справах говорять в містї. Я бачив ясно, що як він так і его люлька мали лиш найбільшу погорду для того всього, що в містї говорять.

Випитавши мене про все як слїд взяв ґазету і почав читати.

Я скористав з нагоди, аби підійти до вікна, звідки видко було встелену мушлями стежку. Тамтуди проходжував ся якийсь мужчина і жінка. Мужчина мусів бути сьвящеником, то можна було пізнати по білім обойчику і по краю сурдута. Єго товаришка, старша панї, була з голою головою і мала запяту спідницю, як би лише що вийшла від домашної роботи. В тій хвили вийшла з хати молода дівчина; подала пани хустку, а та завязала єї на голову і дальше проходжувала ся з пастором. Часом підходили так близько до вікна, що я міг розуміти поодинокі реченя з їх розмови. Коли хотїли знов завернути, побачили що напротив них стоїть трохи згорблений, вже шпакуватий чоловік, що вийшов з меншого будинку, положеного на противній сторонї подвіря.

Він був тонкий як бритва; цїле лице, уста з кінчастими губами і заличками, що виглядали як щипцї рака, дуже довгий, острий ніс, вузке чоло і виставючі червоні очи — всьо збігало ся в одно вістрє. Мав на собі унїформ, але голова була вкрита звичайним капелюхом. Опираючись на палици волїк одну ногу за собою.

Скоро пастор і господиня дому — бо то була та панї — наблизили ся до него, старий пан ставав чим раз подібнїйший до вістря бритви; особливо заострили ся ще більше его уста, а борода почала судорожно трясти ся. Коли стрітили ся під вікном, приложив він руку до капелюха і сказав: — „Моє поважане, отче пасторе — го, го" — Єго голос звучав глухо як крізь трубу. — „Вечірна проґулька — го, го — заєдно діяльний, заєдно — го, го!

— Вічно жартобливий — відповів пастор з солодко-кислим усьміхом.

По тім відійшли.

До комнати війшли три молоді дївчини і дозорець лїхтарні представив їх як свої дочки. Зараз потім появила ся і руда та шепнула щось вітцеви до уха. Той сказав менї відтак, що моя комната на горі вже готова.

Коли я пізнїйше знов зійшов на долину, аби з'їсти вечерю, застав цїлу родину зібрану. Крім них був ще в комнатї пастор і якийсь молодий чоловік, з глубоко осадженими, понурими очима, на вид котрих пригадали ся менї огненні костри еретиків і менї здавало ся, що нюхаю спалене людске мясо. Впрочім був то

зубів за роги. Мусів однак за хвилину пустити під впливом болю та повалив ся в пісок арени. Загреміли шалені оплески та накликуваня: „Славно Тороз!“ — а якийсь мужчина зблизив ся до клітки, ударив льва паличкою через крати та змусив его встати. Лев підніс ся на силу, зблизив ся до крати та заричав жалісно, немов би просив публику о помилуванє. Тоді підніс ся якийсь добродій з крісла, побіг на арену та почав бити з всеї сили льва. Лев почав ще борити ся, але зараз таки згинув. Публика повитала его смерть грімкими оплесками.

Телеґрами.

Відень 21 липня. Вчера вечером зробили соцяліста демонстрацию против зборів християньско-социяльних послів. Демонстрация відбула ся спокійно. Арештовано лиш двох людий.

Відень 21 липня. Rheinisch-Courrier доносить, що цісар Вільгельм приїде дня 6 серпня до Візбадену, аби там стрітити ся з царом Николаєм, що в тім часі буде перебувати в Дармштадті.

Барцельона 21 липня. З нагоди приїзду французскої фльоти устроїли власти міскі в честь француского адмірала і его офіцирів бенкет. По бенкеті відвело гостий на кораблі 800 осіб. По улицях обношено француску хоругов і співано марсилїянку. Полиция розігнала демонстрантів.

Переписка зі всіми і для всіх.

Просимо не присилати ані марок листових ані карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

Крамниця в М.: Як обходити ся з вином спровадженим бочкою, як спускати до фляшок і як коркувати? — Сі питаня так обширні, що тут можемо на них відповісти хиба лиш дуже коротенько. — На то щоби знати, як обходити ся вже в готовим вином, треба окремої науки і практики; до того єсть окрема школа і о тім понаписувано цілі книги. Длятого можемо тут лиш ось що сказати: Вина, спровадженого бочкою не стягає ся зараз до фляшок. Мусить насамперед постояти кілька днів а тогди треба зробити в ним пробу: стягнути дві фляшки однакові; одну лишити в пивници, а другу поставити в хаті в теплім місци (20⁰ степ. Цельзия). Коли вино в обох бутельках по двох неділях не змутніє, то знак, що оно доспіле і тогди можна вже стягати до бутельок. Стягає ся не як Ви кажете „шлявхером“ (можна би хиба сказати „шлявхом“ — слово німецке Schlauch — значить: кишка, вуж) але просто металевим краном (пипою), котрий вкручує ся в дно бочки а відтак відбиває ся шпунт. При спусканю треба уважати на то, щоби вино не бурило ся і не виходила з него вуглева кислота. Длятого не досить підложити фляшку під сам кран, але лїпше так зробити: За помочию ґутаперхової рурки причепити скляну рурку до крана а ту рурку пустити аж на дно фляшки і тогди отворити кран та спускати вино так, щоби конець скляної рурки все був при споді фляшки. Вино тогди лиш своєю поверхнею буде стикати ся з воздухом. (Не треба чей і казати, що бочку з вином треба відразу так уставити, щоби догідно було вино спускати і не треба бочки зрушувати та каламутити вина а так само при вкручуваню крану треба то осторожно робити і не вбивати за сильно, щоби вино не закаламутило ся, бо на споді бочки знаходить ся завсїгди осад). Фляшки перед спусканєм треба обмити і то добре обмити, не як небудь; до митя суть окремі машинки, щіточки миє ся горячою водою не кипятком, бо фляшки би попукали. До митя можна ужити дрібно потовченого і відтак пересїяного скла, щоби лишили ся зеренця величини конопляних зерен. Коли би у фляшках були корки, треба повитягати тим простим способом, що складає ся шнурок в двоє і пускає ся так зробленою ключкою у фляшку, обертає ся фляшку горі дном і ловить ся корок в ключку та витягає ся. Оловяним шротом не повинно ся полокати фляшок, бо часто лишає ся у фляшках і єсть шкідливий. Корків треба уживати як найлїпших, гладких, не порохнявих і перед ужитєм спарити кипятком, щоби стали елястичні і чисті. До коркованя уживає ся ручних машинок. Машинкою далеко лїпше коркувати як рукою, бо в сім послїднім случаю робота буває і лиха і поступає пиняво. Треба мати велику вправу, щоби уміти добре коркувати. Межи корком а вином у фляшці треба лишити трохи порожного місця — кілько? — се зависить від вина, від довготи корка і від шийки фляшки; сего учить практика. — **Завсїгди той самий:** Тепер не можете приїхати на клїніку, бо всї клїніки, з причини вакаций і маючої переводити ся реставрациї будинків, позамикані. Можете приїхати аж в жовтни. Коли буде потреба задержати ся довший час на клїніці, то Вас приймуть безплатно, отже будете там мати приміщенє. Лїченєм недуг очий займає ся проф. др. Махек. — **Учитель з над Днїстра:** В Заліщиках має бути сего року відкрита учительска семінария. Отже нехай може батько того хлопця старає ся примістити его на курсї приготовляючім — хлопець дістане стипендию. Коли-ж би то не удало ся, то тогди може удати ся в просьбою до „Шкільної помочи“ в Коломиї, або до „Рускої Бурси“ в Тернополи. Остаточно можна би пробовати і в Чернівцях в Рускій Бурсї в „Народ. Домі“, але треба би бодай що-то доплачувати, хоч би лиш натуралями (бульба, горох, каша, солонина і т. п.) а може удалось би й зовсїм безплатно его примістити. До Черновець було би найблизше і найлїпше, лиш треба би, щоби хлопець через вакациї підучив ся добре німецкого язика. А може вписати би его до кляси приготовляючої? — Поданя треба би вже тепер вносити. Згадані институциї розписують звичайно конкурси перед кінцем шкільного року і назначують речинець найдальше до 15 серпня. Оплата в середних школах у Львові 20 зр., на провінциї 15 зр. — **М. Лав. Іспас:** Підручник до науки стеноґрафії, видане Poliński-го можете дістати в книгарни Ґубриновича і Шмідта. Кажіть собі прислати за послїплатою. Ціни не знаємо на певно; мабуть 1 зр. — **Ю. Г. в Ожид.:** 1) Яка лїтература єсть найбогатша і котра з отсих трох: німецкої, анґлїйскої і французкої займає найперше місце? — На се питанє не можна безусловно і рішучо відповісти. Загально взявши німецка єсть найбільша і займає взглядно найперше місце; відтак слїдує анґлїйска, а наконець француска. Німецка именно тим найбільша, що має найбільше перекладів із всїляких инших язиків та страшенно велику популярну лїтературу. В декотрих відділах наук перевисшає анґлїйска. — 2) Нам годї обговорювати якісь нові діла (хоч би й для самоуки), які виходять в німецкій мові, хоч би лиш длятого, що ми мусїли би їх специяльно до того купувати. То міг би робити хиба лиш отсей, що дає Вам відповідь, а він преці із своїх 1.500 зр. платні, котра ледве стає на вижпвленє у Львові не може купувати кожде нове діло, яке появить ся, лиш длятого, щоби подати о нім звістку читателям „Нар. Час.“ На то булоби навіть і 15.000 зр. за мало. Впрочім з часописи зробив би ся тогди хиба бібліоґрафічний катальоґ. Діло до самоуки Hausschatz des Wissens v. I. Neumann єсть добре; але єсть ще й богато инших так само добрих, а може значно дешевших, от хочби н.пр. і Weters Illustrierte Katechismen. Знайдете там що захочете, а суть ще й инші подібні виданя.

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати ані марок, ані карт кореспонденцийних до відповіди.

хороший молодець, великий і поважний, лише дуже худий. Як менї сказано, був то син того старого пана в войсковім уніформі, котрого я бачив на подвіри, називав ся Айнар Борґ, був інжинером і перебував на сусїднім острові та переводив там поміри. За цїлий вечер не промовив слова, лише сидів в кутї і дивив ся то на одного то на другого з присутних своїми палкими очима, як би хотів кого спалити і в той спосіб виправити на другий сьвіт.

Пастор, назвищем Гольт, почтив мене по вечери ріжними питанями, звідки я, яка моя минувшість і що гадаю дальше робити. При кождім слові, яке сказав до мене, усьміхав ся.

„Він в клопотї, як я его так випитую“ — говорив той усьміх.

Але відтак нараз перервав свою розмову і почав щось шептати до господинї. Виглядало як би говорив: „Довше не видержу розмовляти з тим чоловіком; даруйте — то справдї над мої сили!“

Я пішов до другої комнати, де сиділи молоді дївчата. Тут почув я себе від разу як дома, випитував їх о мешканців острова і сусїдних осель, так всї розговорили ся, з виїмкою рудої. Відтак прийшла черга питати на них і я мусїв оповідати о моїх подорожах. Найлїпше сподобалось їм то, що я оповідав о Парижи і его сьвітових домах. Коли менї впала на гадку яка весела история і я оповідав еї, то всї сьміяли ся до розпуку.

Руда, Юлїя, сиділа мовчки. Довший час ледве мене слухала, але коли я в моїй скорій подорожи приїхав з одної части сьвіта до Америки і оповідав о тамошних жінках, що вели великі інтереси або школи, або займали ся лїченєм, зацікавило еї то. Она перестала вишивати і задумчиво дивила ся перед себе.

Пасторови прийшла охота співати. Руда сїла до фортепяна. Він співав сильним, але безвучним голосом. — „Пречудний дар до співу“ — шепнула до мене господиня. По тім попрошено Юлїю заграти. „Моя дочка має талант до музики“ — звірила ся мати передо мною — „в зимі вправляє ся три години денно“.

Руда почала грати якийсь кусник якогось давно померщого і забутого композитора. Але ішло їй дуже лихо. Она била по клявішах як би хотїла з них мельодию вибити, просто карала тони, а однако они відмавляли їй послуху; з граня не вийшло нїчого.

Нараз в серединї такту перервала, встала цїла червона, замкнула фортепян і сказала майже гнївно:

— Як глупо з моеї сторони, що я граю, коли нїчого не умію.

І вийшла з комнати та вже більше того вечера не показала ся.

Всї подивили ся по собі зачудовані а пастор, Бог вість чому, кинув на мене гнївний погляд.

То був мій перший вечер на острові.

(Дальше буде).

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодіж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Академічна, ч. 8.

За редакцию відповідає: Адам Краховецкий.

До Народної Часописи

і

Газети Львівскої

Всїлякі

ОГОЛОШЕНЯ

принимає виключно

АҐЕНЦИЯ

ДНЕВНИКІВ і ОГОЛОШЕНЬ

у Львові, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Ново отворена Аґенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників

також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569)